

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 190574 18 Квлз
Бања Лука, 21.05.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Даниеле Миловановић, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог У.Ј., због кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости окружног јавног тужиоца у Бањој Луци, поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 190574 17 Кж од 18.09.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 21.05.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Уважава се захтјев за заштиту законитости окружног јавног тужиоца у Бањој Луци, те се утврђује да су правоснажном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 190574 17 Кж од 18.09.2017. године, у корист оптуженог У.Ј., учињене повреде Кривичног закона из члана 312. тачке в) и г) Закона о кривичном поступку Републике Српске.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 190574 15 К од 27.09.2016. године, према оптуженом У.Ј., на основу члана 297. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 - у даљем тексту: ЗКП РС), одбијена је оптужба да је починио кривично дјело угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 49/03, са накнадним измјенама, у даљем тексту: КЗ РС). На основу члана 100. став 1. ЗКП РС одлучено је да трошкови кривичног поступка, као и трошкови који се односе на нужне издатке и награду браниоца оптуженог падају на терет буџетских средстава. На основу члана 108. став 4. ЗКП РС оштећени З.Ђ. је са имовинскоправним захтјевом упућен на парнични поступак.

Одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Бањој Луци, Окружни суд у Бањој Луци је пресудом број 71 0 К 190574 17 Кж од 18.09.2017. године, одбио ту жалбу и потврдио наведену пресуду Основног суда у Бањој Луци.

Против цитиране правоснажне пресуде Окружног суда у Бањој Луци, окружни јавни тужилац је поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона из члана 350. став 1. тачка а) у вези са чланом 312. став 1. тачке в) и г) ЗКП РС, са приједлогом да се Захтјев уважи и утврди повреда закона.

У одговору на Захтјев, бранилац оптуженог је навео да сматра да је другостепени суд погрешно примјенио одредбе Кривичног законика Републике Српске, па као исти нема интерес да подржава став подносиоца Захтјева, предлаже да овај суд размотри спорна питања и о истима заузме правни став.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд је у смислу одредби члана 354. став 1. ЗКП РС испитао правоснажну пресуду са аспекта оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости, у смислу одредби члана 350. ЗКП РС, може се поднијети против правоснажне пресуде само због повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, учињених у првостепеном или жалбеном поступку, а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

У конкретном случају, Захтјев је поднесен због повреде Кривичног закона из члана 312. тачке в) и г) ЗКП РС, а према разлозима у образложењу Захтјева, повреде Кривичног закона су учињене у корист оптуженог на начин што је другостепени суд донио цитирану пресуду којом је погрешно примјенио Кривични законик Републике Српске (сматрајући да је исти блажи за учиниоца), умјесто раније важећи КЗ РС (који је важио у вријеме извршења предметног кривичног дјела), па је тако погрешно утврдио да је наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења дана 15.01.2016. године, уз образложење да како је првостепеном пресудом оптужба одбијена у односу на оптуженог на основу одредбе члана 297. тачка г) ЗКП РС, а да би правилном примјеном члана 297. тачка д) ЗКП РС, оптужба свакако морала бити одбијена због наступања апсолутне застарјелости кривичног гоњења, то је другостепени суд, имајући у виду да се у коначном суштински ништа не мијења, нити је од утицаја на врсту пресуде, без упуштања у жалбене разлоге окружног тужиоца, првостепену пресуду потврдио. На тај начин је, према тврдњи Захтјева, другостепени суд у жалбеном поступку учинио повреду Кривичног закона из члана 312. став 1. тачка г) ЗКП РС, јер је примјенио закон који се не може примјенити, те повреду из члана 312. тачка в) ЗКП РС и то у погледу постојања околности које искључују кривично гоњење – чињенице да ли је наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења.

Захтјев је основан.

Наиме, за кривично дјело угрожавања сигурности из члана 169. став 1. КЗ РС, прописана је новчана казна или затвор до једне године. Чланом 111. став 1. тачка 6. истог закона, прописано је да се кривично гоњење не може предузети кад протекне три године од извршења кривичног дјела за које се по закону може изрећи затвор до једне године или новчана казна, а чланом 112. став 6. КЗ РС, прописано је да застарјелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двапут онолико времена колико се по закону тражи за застарјелост кривичног гоњења (апсолутна застарјелост).

Ово исто кривично дјело угрожавања сигурности је прописано у члану 150. став 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 64/17), који је ступио на правну снагу дана 18. јула 2017. године), за које је прописана новчана казна или казна затвора до двије године. Чланом 95. став 1. тачка б. истог закона је прописано да се кривично гоњење не може предузети кад протекну три године од извршења кривичног дјела за које се по закону може изрећи казна затвора преко једне године (релативна застарјелост), а чланом 96. став 8. истог закона је прописано да застарјелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарјелост кривичног гоњења.

Дакле, у једном предмету за исто кривично дјело учињено од стране једног оптуженог, не могу се примјењивати два Кривична закона, а нови Кривични законик није блажи за починиоца, како то погрешно сматра другостепени суд, јер за исто ово дјело прописује већу казну затвора и то до двије године, па би апсолутна застарјелост кривичног гоњења оптуженог за ово кривично дјело и по Кривичном законик, наступила након протеча 6 година (сходно члану 96. став 8.) од дана извршења дјела, а то би било дана 15.01.2018. године, а не након протеча 4 године, како је то погрешно утврдио другостепени суд, који је побијану пресуду донио дана 27.09.2017. године, дакле, прије него што је наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења оптуженог за предметно кривично дјело.

Према томе, како је другостепени суд побијаном пресудом одбио жалбу окружног јавног тужиоца као неосновану, те у разлозима те пресуде погрешно утврдио да се треба примјенити нови Кривични законик Републике Српске, те је погрешно утврдио да је наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења оптуженог за предметно кривично дјело, те се из тих разлога није ни упустио у разматрање жалбених разлога тужиоца истакнутих у жалби против првостепене пресуде, то је побијаном пресудом другостепени суд починио повреде Кривичног закона из члана 312. тачке д) и г) ЗКП РС, јер је примјенио закон који се не може примјенити, као и у погледу постојања околности које искључују кривично гоњење – чињенице да ли је наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења.

Из наведених разлога овај суд је уважио као основан Захтјев окружног јавног тужиоца, те одлучио као у изреци пресуде у смислу одредбе члана 356. став 2. ЗКП РС, тако што је утврдио да су учињене наведене повреде Кривичног закона у корист осуђеног, не дирајући при томе у правоснажну пресуду, тако да иста остаје неизмјењена.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић